

Een mensenleven bij het koor

Jappie Holtrop (89) zingt al 65 jaar bij Mingd Koar Grou, en is nog niet van plan om te stoppen. Burgemeester Ferd Crone kwam hem huldigen.

JACOB HAAGSMA

Jappie Holtrop had het eerst niet eens in de gaten. „Al hie ik it witte kinnen, der wiene foaroan in pear stuollen reservearre.” Het was bij de jaarlijkse vergadering van Mingd Koar Grou, in het Theehuis aldaar. „De ôfrekkenjûn, sizze wy by it koar. Wy wiene gau klear mei de aginda, dat gie der yn in skeet en in tongerslach trochhinne. En ja, doe wie it oan myn huldiging ta.” Dus daar kwam burgemeester Ferd Crone met Holtrops beide dochters – „dy sieten yn it komplot” – de zaal binnen. „Moast ik nei dy reservearre stuollen ta.”

Het mocht ook wel, die huldiging, compleet met cadeaus – een boek over Friese landschappen en een mooi, perspex beeldje. Wie houdt het nog vol, 65 jaar bijeen en hetzelfde koor? Nou, Jappie Holtrop dus. Is het een record? „Hjoeddedei komt der nimmen mear oan ta. Dat is by it wurk dochs ek sa?” Holtrop is toch al iemand van de lange adem. Hij hield het 41 jaar bij de baas vol, als „kantoorman” bij houtfabriek Halbertsma in Grou, zestig jaar bij de vakbond en net zo lang jaar bij de gymnastiekvereniging. En nadat hij stopte met werken heeft hij nog twintig jaar lang elke maandagochtend in Thialf geschaatst ook. „Ik skyn in fêst figuer te wêzen.”

Tegenwoordig verloopt de communicatie tussen de koorleden per e-mail en Holtrop is druk met zijn iPad – zijn tweede al, en hij heeft ook nog een laptop. Niet alleen dat ging er heel anders aan toe toen hij lid werd van het koor. Ja, hoe ging dat, in 1954?

„Ik krige besite fan de foarsitter fan it koar yn dy tiid”, zegt Holtrop. „Douwe Atema. Men moast soargje dat it op peil bleau, no?” En nog, maar het wordt er niet gemakkelij-

Jappie Holtrop (staand), al 65 jaar lid van Mingd Koar Grou, wordt verrast door burgemeester Ferd Crone (links). FOTO NIELS WESTRA

ker op. „Wy skommelje op it heden om de 60 leden hinne, meast dames. Wy steane der no mei syn achten, as manlju, mar wy ha der ek wol mei syn alven stien.” Want ziekte en sterfgevallen slaan genadeloos toe. En waar haal je nieuwe leden vandaan? „Dat wol net mear. As je dat koar sjogge, dy kopkes ha allegearre dizze kleur”, en hij wijst naar zijn eigen, zilvergrijze haardos. „Mar myn stim is noch wol goed.”

Terug naar 1954. Holtrop werd meteen maar ingedeeld bij de basen. „Dêr wurde je earst op test, no. Doe 't dy foarsitter by ús thús kaam, ha 'k leau 'k net daliks sein fan 'ja'. As je it dan besykje woene, dan kamen je by de foarsitter thús. Atema hie in piano yn de keamer, en doe moast ik foarsjonge. Do-re-mi-fa-sol, dat soarte dingen. Dêr is de bas útkommen. En dat ha 'k altyd west.”

Wat trekt hem in dat koor? Muziek natuurlijk, „ik bin wol in

muzykleafhawwer. As je by sa'n koar binne is it sa'n spultsje fan: it hiele jier repetearte, of acht moanne, en dan ha je in konsert.” Hij denkt aan een Bonifatius-herdenking in Dokkum, niet lang na zijn toetreding. „Dan giene wy mei de bus nei Dokkum om te repetearten, mei it Frysk Orkest, of in part dêrfan. Mei dirigint Kor Ket. Ieten wy middeis waarm, jûns gau in stikje bôle en dan nei it Halbertsmaplein, dêr stie de bus klear. Kamen wy nachts werom.”

Even moai fut, zeg maar. „Ja, sokke dingen ha wy mear by de kop hân. Wy ha hiel Fryslân wol troch west. Ja, dêr is de klad yn kommen. Al dy Fryske kriteren, dy binne der ek hast net mear.”

Het repertoire heeft zich ook ontwikkeld. In Holtrops begintijd zong het koor, opgericht in 1912, vooral Fries repertoire – „It marke, De terp, It âldershûs, sok soarte dingen, witte jo wol?” Dat verschoof richting klas-

‘Ik sit al 65 jier by it koar, mar ik kin gjin noat lêze’

siek. *Agnus dei*, passieconcerten, ook wel hedendaags werk. En niks hoor, dat ervaart Holtrop niet als moeilijk. „Ik bin no 65 jier by it koar, mar ik kin gjin noat lêze. Ja, ik sjoch wol oft sa'n noat heger of leger is, mar fierder net. Ik doch alles op it gehoor. Dêr moat ik it fan ha.” En ja, dat is ook een talent. „En ek in reden dat ik der al dy tiid by bleaun bin.”

Maar wat ook hielp, waren de reises, de concerten elders. Mingd Koar Grou is al verscheidene keren naar Duitsland geweest, en ook al naar Engeland, al was dat geen succes. „In flop. Der wiene amper minsken.” En

in het hotel ging midden in de nacht het brandalarm, ook dat nog. Over een jaar is er een herkansing in Engeland, „mar dêr sjoch ik mar fan ôf. Dan bin ik 90, by sûnens. Je moatte om josels tinke. In oar fielt net hoe 't ik bin, de iene kear is it rommer as de oare kear.” Maar ja, door de decennia heen waren zulke reises wel een motivatie. „Dêr libje je nei ta. Dat binne prachtige ritten, hear.” Alles in het nette, hoor. „Ik wit net iens oft ik yn dy tiid wol drank brûkte.”

En de toekomst van het koor, hoe komt dat? Wat zou Holtrop zeggen om jongere generaties over te halen om toch vooral bij het koor te komen? „Dy muoite doch ik net iens mear. Ik ha in jongere broer, dy stekt my de gek dermei oan. Hat ek noch nea by in konsert fan ús west.” Maar ja, straks zingen bij de dodenherdenking op 4 mei in de Sint-Pieterkerk in Grou, dat blijft dankbaar werk.